

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Holinky z
buvoli kuze.pdb

PDB Name: Holinky z buvolí kůže
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.6.2002
Modification Date: 24.6.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Holinky z buvolí kůže

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Byl jednou jeden starý voják, který se nebál ničeho; a když byl z vojska propuštěn, protože se byl ničemu nevyučil kromě řemesla vojenského, chodil světem a svůj chléb si vždy vyžebal. Všechno, co na tom božím světě Kryštof měl, byl nepromokavý plášť, který mu visel přes ramena a holinky z buvolí kůže.

Jednoho dne se na své pouti dostal až do hlubokého lesa. Nevěděl, kde je, ale pak uviděl na jednom poraženém stromě sedět dobře oblečeného muže, který měl na sobě lovecký kabát. Voják na něj zamával a šel až k němu, sedle si vedle do trávy a natáhl si nohy.

"Koukám, že máš fajnové holinky, pěkně se ti blýskají," řekl Kryštof lovcí: "ale kdybys musel jako já táhnout světem, dlouho by ti nevydržely. Koukej se na ty moje, jsou z buvolí kůže a už pěkný čas mi slouží, jsou silné a pevné."

Když si byl odpočinul, tak Kryštof vstal a řekl lovcí:

"Já už tu déle nezůstanu, hlad mně žene dál. Ale bratříčku Leštěná holínko, nevíš která cesta vede z lesa ven?"

"Já to sám nevím," odvětil lovec: "já jsem v tomhle lese taky zabloudil."

"Tak pojď se mnou," nabídnul mu voják: "samotnému je neveselo, můžeme tu cestu hledat spolu."

Lovec se usmál a vydal se tedy na cestu s Kryštofem a šli, dokud se nesnesla na krajinu noc.

"No, dneska z lesa nevyjdeme" řekl Kryštof: "ale vidím v dálce světlo, tam bychom mohli dostat něco k jídlu."

Našli kamenný dům. Zabušili na dveře a otevřela jim nějaká stařena:

"Hledáme nocleh, matko," řekl jí voják: "a taky něco malého k jídlu, protože máme torny od rána prázdné."

"Tady nemůžete zůstat," řekla jim stařena: "tohle je loupežnické doupě, a pokud jste jen trochu chytří, ztratíte se, než se ti raubíři domů vrátí, neboť kdyby vás tu našli, zle se vám povede."

"No hůře být už nemůže," odvětil Kryštof: "Už dva dny jsem neměl nic v žaludku, je mi úplně jedno, jestli umřu hladu nebo mě zabijí. Já jdu dovnitř."

Lovec jej následovat nechtěl, ale voják ho chytil za rukáv a naléhal:

"Pojď, bratříčku, snad nejde hned o život."

Stařena byla slitovná a řekla jim: "Schovejte se za pec, jestli něco loupežníci nechají, jak usnou, já vám to přinesu."

Sotva si sedli do rohu za pec, přišlo dvanáct loupežníků; sedli si ke stolu, který byl tak lákavě prostřen, a pustili se s elánem do jídla. Stařena přinesla obrovskou pečení a loupežníci si nechali chutnat. Když vůně toho pamlsku zalítla až ke Kryštofovu nosu, řekl lovcí:

"Já už to déle nevydržím, jdu si sednout ke stolu a najím se."

"Připravíš nás o život!" řekl mu lovec a chytil ho za ruku. Ale voják začal hlasitě kašlat, a když to loupežníci uslyšeli, odhodili vidličky a nože, vyskočili a vytáhli oba ze zápečí.

"Aaa, panáčkové." volali: "sedíte tu v rohu, copak tu chcete? Vyslali vás jako zvědy? No jen počkejte, my vás naučíme na suché větvi létat."

"Jen pomalu," řekl Kryštof: "mám hlad, dejte mi něco k jídlu, pak si se mnou můžete dělat, co chcete."

Loupežníci se zarazili, a jejich náčelník řekl: "Vidím, že se nebojiš, dobrá, jídlo můžeš dostat, ale potom zemřeš."

"Bratříčku Leštěná holínko, pojď a jez." zavolal Kryštof na lovce: "Jsi taky hladový stejně jako já a lepší pečení ani ve svém domě nenajdeš." Ale lovec nechtěl jíst.

Loupežníci se dívali na vojáka překvapeně a říkali si:

"Ten chlap nedělá žádné okolky."

Pak Kryštof pravil: "No jídlo bylo dobré, nyní kdyby bylo něco dobrá na zapití."

Náčelník byl v dobrém rozmaru, a chtěl se nechat vidět, tedy zavolal na stařenu:

"Přines ze sklepa láhev a jednu z nejlepších."

Voják pak vytáhl zátku, jen to bouchlo, šel s lahví k lovcovi a pravil mu:

"Koukej, bratříčku, teď uvidíš div divoucí, jak na zdraví celé té čeledi přijíjí."

Pak zamával tou lahví nad hlavami loupežníků a zvolal:

"Budte všichni zdraví, ale s hubou otevřenou a pravou rukou nad hlavou!" a zhluboka se napil. Sotva ta slova vyslovil, tak loupežníci zůstali nehybně sedět, jako by byli z kamene, měli jen otevřená ústa a vystrčené pravé ruce nad hlavu. Tu lovec řekl vojákovi:

"Vidím, že umíš podivné kousky, ale nyní pojďme raději pryč."

"Oho, bratříčku, to bychom tomu dali, kdybychom zrovna teď odešli, když jsme nepřátele přemohli a dělat si tu, co chceme, můžeme. Oni sedí ztuhlí a huby mají otevřené údivem, ale nemohou se ani pohnouti, dokud je nevysvobodím. Teprve teď se můžeme po libosti najíst a napít."

Stařena musela přinést ještě jednu láhev a voják nevstal od stolu dříve, dokud se nebyl na tři dny nenajedl. Konečně když se rozednilo, řekl:

"Nyní je čas, abychom tábor opustili a krátký výlet si udělali, když nám stařena cestu do města ukáže!"

Když byli do města dorazili, tu zašel voják za svými starými kamarády a pravil jim:

"Mám uprostřed lesa hnízdečko plné ptáčku zralých pro šibenici, pojďte se mnou a pomůžete mi."

A lovcovi Kryštof řekl: "Musíš se vrátit se mnou, aby jsi viděl, jak se budou ptáčkové cukat, až je hoši popadnou."

Pak v tom hostinci, vojáci loupežníky obstoupili, voják opět pozdvihl láhev a napil se jeden doušek, zamával s ní nad hlavami loupežníků a zavolal:

"Budte všichni zdraví."

V tom okamžiku se loupežníci začali zase hýbat, ale byli rázem k zemi sraženi a na rukou i nohou spoutáni. Pak je nechal Kryštof jako pytle na vůz naházet a řekl vojákům:

"Jedťte rovnou do věznice."

Lovec si vzal však jednoho z vojáků stranou a předal mu nějaký vzkaz.

"Bratříčku Leštěná holínko," řekl voják: "no už jsme nepříteli překvapili, svůj život si zachránili, nyní se my opozdilci můžeme v klidu vydat na další cestu."

Když se blížili k městu, tu voják viděl, jak se množství lidí z města ven tlačí, hlasitě slávu provolává a zelené ratolesti do výše vyhazuje. Tu uviděl i jak celá královská garda ven vychází.

"Co to má znamenat?" obrátil se Kryštof k lovcí.

"Ty nevíš?" odpověděl mu lovec: "král byl po dlouhý čas ze své říše vzdálen, dneska se vrací zpět a oni ho všichni vítají?"

"Ale kde je ten král?" podivil se Kryštof: "Já ho tedy nevidím."

"Tady je," odvětil mu lovec: "Já jsem král a svůj příchod jsem ohlásil."

Tu rozpoznal svůj lovecký kabát a pod ním byl vidět královský šat. Kryštof se velmi polekal, padl na kolena a prosil o slitování, že jen z nevědomosti s lovcem jako se sobě rovným nakládal a různými jmény ho nazýval.

Král ho ale vzal za ruce a pravil:

"Kryštofe, ty jsi statečný voják a zachránil si mi život. Žádné námahy jsi nelitoval, abys ses o mne postaral. A kdyby jsi ještě kousek tak dobré pečeně pojíst chtěl jako v loupežnickém domě, tak jsi zván do mé královské kuchyně. Ale když budeš chtít někomu připít na zdraví, musíš k tomu napřed mé svolení mít."